

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 23291/2023
15.05.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Борко Зимоњић, адвокат из ..., против тужених ББ из ... и ВВ из ..., чији је пуномоћник Владимир Петровић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог ВВ, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7257/20 од 22.09.2022. године, у седници већа одржаној 15.05.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог ВВ изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7257/20 од 22.09.2022. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 3558/16 од 18.11.2019. године, одбијен је тужбени захтев да се обавезу тужени да тужиоцу на име накнаде штете солидарно исплате износ од 6.500 евра са домицилном каматом на износ од 13.000 ДМ почев од 24.05.2000. године до 31.12.2001. године и законске затезне камате која гласи на евре по стопи утврђеној на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање, увећане за 8% поена на износ од 6.500 евра, која се има рачунати почев од 01.01.2022. године до исплате, и обавезан тужилац да туженом ВВ накнади трошкове поступка у износу од 90.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 7257/20 од 22.09.2022. године преиначена је наведена првостепена пресуда, тако што су обавезани тужени ББ и ВВ да тужиоцу на име накнаде штете солидарно плате износ од 6.500 евра, са домицилном каматом која се има рачунати на износ од 13.000 ДЕМ почев од 24.05.2000. године до 31.12.2001. године, а затим са законском затезном каматом на износ 6.500 евра у висини референтне каматне стопе Европске централне банке почев од 01.01.2001. године до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године па до исплате са законском затезном каматом на износ 6.500 евра по стопи утврђеној на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8% поена, све у динарској противвредности по средњем

курсу НБС на дан исплате и обавезани да тужиоцу накнаде трошкове поступка у износу од 262.050,00 динара, у року од 15 дана.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужени ВВ, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се о ревизији одлучи применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је утврдио да је ревизија дозвољена као редовна, на основу члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...10/23). Самим тим, непотребно је позивање подносиоца на члан 404. ЗПП.

Пошто је испитао правноснажну пресуду применом члана 408. ЗПП, Врховни суд је установио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Битна повреда из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП није предвиђена као разлог са којег се ревизија може изјавити. Ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП могу бити битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 6, 8, 10. и 11. овог закона, под условом да су истицане и у жалби, односно да су учињене у поступку пред другостепеним судом. У поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба Закона о парничном поступку, па нема ни битне повреде из члана 374. став 1. ЗПП на коју се ревизијом указује.

На основу утврђеног да су пресудама Вишег суда у Београду К 43/10 од 16.03.2015. године тужени ВВ и К 148/15 од 08.04.2015. године тужени ББ оглашени кривим и осуђени за кривично дело разбојништва из члана 206. став 2. у вези става 1. КЗ које су починили у саизвршилаштву, на начин што су у стању урачунљивости, у намери да себи прибаве противправну имовинску корист, употребом силе, према оштећеном АА, овде тужиоцу, одузели 17.500 ДЕМ и то на његову штету 13.000 ДМ, а износ од 4.500 ДМ на штету ГГ, поред побројаних покретних ствари, правилно је другостепени суд закључио да одлучне чињенице несредно произлазе из изрека наведених кривичних пресуда. Наиме, ради се о томе да су тужени (штетници) употребом силе (штетна радња) од тужиоца АА (оштећеног), одузели новац у износу од 13.000 ДМ (висина штете).

Правноснажном пресудом у овом поступку тужени су обавезани да тужиоцу накнаде штету, враћањем противправно одузетог износа новца, применом члана 154. Закона о облигационим односима, уз дате разлоге неприхватања погрешног закључка првостепеног суда о изостанку активне легитимације тужиоца. Са становиштем да је у конкретном случају материјалноправни однос између тужиоца и тужених заснован на проузроковању штете, те да је без утицаја тужичево стварно право на одузетом новцу другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев.

Изнетом ревизија супротставља наводе да је другостепена пресуда донета супротно члану 155. Закона о облигационим односима, којим је дефинисан појам штете, да је другостепени суд погрешно закључио да право на накнаду штете има тужилац чија имовина није умањена извршењем кривичног дела односно није узео у

обзир чињеницу да је тужилац изјавио да позајмљени новац није вратио лицима чији је новац, да га та лица нису тужила за повраћај новца, да је наступила застарелост потраживања власника новца и да је неуверљива изјава тужиоца да је тужбу поднео да би тим лицима новац вратио.

По оцени Врховног суда, ревизија није основана у оспоравању правилности примене материјалног права од стране другостепеног суда.

У овој правној ствари, правилно је другостепеном пресудом одлучено о обавези накнаде штете због противправног одузимања новца извршењем кривичног дела разбојништва извршеним над тужиоцем као оштећеним. Према садржини осуђујуће кривичне пресуде донете у односу на ревидента, уз прихваћени споразум о признању кривичног дела, тужиоцу је као оштећеном одузето на његову штету 13.000 ДМ уз друге побројане ствари. Тужилац је упућен на парницу ради остварења имовинскоправног захтева. Парницу је покренуо тужбом поднетом 26.08.2016. године. Новац противправно одузет тужиоцу извршењем кривичног дела разбојништва, њему се има вратити као накнада штете која је њему проузрокована деликтним радњама тужених, независно од околности да ли је он претходно новац позајмио од трећих лица и да ли је из својих средстава зајам вратио. Тужилац је био држалац новца када му је тај новац противправно одузет извршењем кривичног дела разбојништва, за које је ревидент оглашен кривим и осуђен по закону. Тужилац је овлашћен да захтев за накнаду штете оствари у парници на терет тужених као солидарно одговорних лица према члану 158. и 206. Закона о облигационим односима. Према исходу спора, правилно је одлучено и о трошковима поступка, применом члана 165. став 1. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је одбио ревизију као неосновану, на основу члана 414. Закона о парничном поступку.

Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић